

LBRIS

We know
books

LYSA TERKEURST

VREAU SĂ AM
ÎNCREDERE

ÎN TINE,

dar nu pot

Traducere din limba engleză de
CRISTINA NICULESCU

LITERA
București

CUPRINS

<i>Introducere.</i>	Vocea fricii e mai puternică acum	9
<i>Capitolul 1.</i>	Renunțarea tăcută la speranță	27
<i>Capitolul 2.</i>	Oare ce simt... discernământ sau un factor declanșator?	38
<i>Capitolul 3.</i>	Semnale de alarmă și cauze ale lipsei de încredere	61
<i>Capitolul 4.</i>	Răni și vindecare	83
<i>Capitolul 5.</i>	Și nu am vrut să fiu singură	107
<i>Capitolul 6.</i>	Cum să cred în Dumnezeu, când nu înțeleg ce încuviințează?	123
<i>Capitolul 7.</i>	Cum pot avea încredere în Dumnezeu, când persoana care m-a rănit nu a pățit nimic?	144
<i>Capitolul 8.</i>	Ce nu ne inspiră încredere vom încerca să controlăm	163
<i>Capitolul 9.</i>	Aparate de făcut gheață și oceane	192
<i>Capitolul 10.</i>	Secretul vindecării adevărate	204
<i>Încheiere.</i>	Încă un lucru pe care Dumnezeu a vrut să îl știu	213
<i>Noutăți de la Lysa</i>		218
<i>Capitol bonus.</i>	Când organizația care ar fi trebuit să mă ajute m-a rănit	220
<i>Resurse bonus.</i>	Încrederea se construiește pe fapte trecute. 10 adevăruri din Scriptură pentru a ne aminti de credința lui Dumnezeu	237
<i>Resurse suplimentare de la Lysa.</i>	Obține ajutorul de care ai nevoie	245
<i>Mulțumiri</i>		249

Capitolul 1

RENUNȚAREA TĂCUTĂ LA SPERANȚĂ

Dacă am sta azi de vorbă, doar noi, nu ar trece mult până când mi-aș dori ca discuția să treacă dincolo de stânjeneala inițială a amabilităților și să ajungă la un nivel profund. Iar subiectul la care aș vrea să ajung este felul în care uneori renunțăm în tăcere la speranță. Pun pariu că amândoi avem motive să ne dorim să renunțăm, în special când am sperat atât de mult că se va întâmpla ceva, încât acum începe să ni se pară că suntem naivi. Este brutal să speri la acest lucru care, în mintea ta, are atâta sens. Atunci de ce bunul nostru Dumnezeu nu face acest lucru să se întâmple?

Sufletul tău se va simți un pic rănit din cauza deschiderii față de posibilitatea ca „aceasta“ să se întâmple. Te agăți strâns de confirmările care par să indice că rugăciunile tale vor fi ascultate. Ca într-un joc cu odgonul, dai tot ce poți pentru a rezista. Apoi, spre final, rezistența pare să mai slăbească, funia începe să fie trasă în direcția corectă, adică spre tine și tu zâmbești atât de larg, știind că momentul este, în sfârșit, aproape... dar apoi, brusc, funia e trasă în direcția opusă și tu cazi la pământ. Mâinile tale pline de bășici și sufletul tău epuizat te dor pe măsură ce speranța de care te agățai este smulsă. Cu cât te agățai mai tare, cu atât doare mai tare când este smulsă.

Pentru a gestiona dezamăgirea, ai putea spune:

„E mai bine pentru mine să nu îmi mai doresc acest lucru deloc.“

„Poate că n-a fost să fie și m-am împăcat cu asta.“

„De fapt e bine că sunt singur, pentru că pur și simplu nu știu să-mi fac prieteni.“

„Pur și simplu nu-mi mai pasă.“

„Nu cred că sunt făcut pentru asta.“

„Am luat niște decizii foarte prostești în trecut, așa că nu merit lucrurile pentru care m-am rugat.“

Dar în adâncul tău te rușinezi, deoarece știi că rostești niște cuvinte cu care sufletul tău nu este neapărat de acord. Dar nu ai de ales! Ai strigat către Dumnezeu de atâtea ori încât ai și uitat numărul și totuși nimic nu pare să se îndeplinească. Tăcerea Lui e asurzitoare. Rezultatele sunt șocante. Trădarea e copleșitoare. Rezultatul e atât de dezamăgitor. Felul în care ai fost tratat te înnebunește. Lacrimile care îți curg pe obraz în liniștea nopții par să nu se mai sfârșească. Încă un refuz este descurajator.

Chiar ai crezut că această prietenie va fi pe viață.

Chiar ai crezut că te vei putea vindeca.

Chiar ai crezut că el se va întoarce.

Chiar ai crezut că vei rămâne însărcinată.

Chiar ai crezut că, până la urmă, părinții tăi vor fi mândri de tine.

Chiar ai crezut că, într-un final, copilul tău va fi bine.

Chiar ai crezut că vei întâlni bărbatul visurilor tale.

Chiar ai crezut că această companie se gândea la binele tău.

Chiar ai crezut că acest lider te apreciază și aici era un loc sigur în care să prinzi rădăcini.

Chiar ai crezut că răspunsul lui Dumnezeu îți va îndeplini rugămintele.

Așa că renunțarea la speranță pare a fi singura alegere rezonabilă pe care să o faci în acest moment. La urma urmei, speranța este cel mai mare risc dintre toate.

Înțeleg.

Pentru mine, speranța este ori cel mai frumos sentiment al posibilității, ori cel mai neplăcut sentiment al înfrângerii. A îndrăzni să sperî înseamnă a-ți expune în același timp cele mai mari dorințe și cele mai mari frici. Dar, dacă nu suntem dispuși să riscăm și să sperăm, atunci deja am renunțat în tăcere la un viitor mai bun. Greutățile de azi se vor simți mult mai grele când ne vom limita viziunea despre viață la greutatele momentului. Vom da visarea pe groază. Vom schimba speranța și bucuria cu amintirea și tristețea. În loc de anticiparea posibilităților viitoare ne vom alege cu furia de a rămâne blocați în durerea pricinuită de ceea ce ni s-a întâmplat.

Când renunțăm la speranță, devenim orbi la dovezile bunătății Domnului dimprejurul nostru. Și dacă pierdem din vedere bunătatea Lui ne vom simți ridicoli pentru credința pe care o avem în El. E greu să continuăm să credem în Dumnezeu și în alți oameni când simțim mereu că ne dezamăgesc și nu se dovedesc a fi așa cum credeam.

Uneori avem nevoie de noi perspective pentru a începe să credem că încrederea este posibilă. Că Dumnezeu e încă bun. Și că încă mai există oameni buni. Dar aceste lucruri sunt greu de auzit când viața ta nu arată așa cum ți-ai imaginat și relațiile nu se desfășoară așa cum ai sperat.

Ai avut parte de destule suferințe și de vești proaste. E momentul ca acum să primești speranță. Azi, în loc să ne umplem gândurile cu toate scenariile prăpăstioase de care ne temem,

A îndrăzni să speri
înseamnă a-ți expune
în același timp cele
mai mari *dorințe* și
cele mai mari *frici*.

vreau să ne punem la încercare, să ne oprim și să spunem: *Dar dacă totul se va rezolva?* Acum ia o pauză și lasă această întrebare să-și ocupe locul în gândurile tale. Pot alege ca în loc să hrănesc anxietatea să încep să hrănesc speranța rememorând numeroasele momente din fiecare zi în care Dumnezeu *a venit* în ajutorul meu și în care lucrurile *s-au rezolvat*.

De exemplu, „Am ajuns la birou în siguranță în această dimineață“, „Am reușit să plătesc factura“, „Copilul meu a luat acel examen“, „Corpul meu a fost suficient de sănătos pentru a face tot ce am făcut astăzi“ și așa mai departe. Doar pentru că acestea sunt lucruri mărunte pe care nu le-am observat nu înseamnă că sunt ne semnificative. Sunt toate dovezi că de mai multe ori decât credem lucrurile chiar se rezolvă și acest lucru îmi hrănește speranța pentru ziua de azi. Din nou, asta nu înseamnă că nu se întâmplă lucruri grave, dar a ni le aminti pe cele care *merge* bine ne va ajuta să găsim un echilibru în gândurile noastre. Îmi aduce o mare liniște adevărul Ecleziastului 7:14: „În ziua fericirii, fii fericit, și în ziua nenorocirii, gândește-te că Dumnezeu a făcut și pe una, și pe cealaltă, pentru ca omul să nu mai poată ști nimic din ce va fi după el“.

Deși nu putem ști cu exactitate detaliile viitorului, ne putem încrede și spera într-un Dumnezeu bun, care le cunoaște (Romani 15:13). Când începem să ne simțim din nou plini de speranță, putem începe să credem că viitorul nostru e încă plin de posibilități. A crede că te așteaptă lucruri bune îți va da curajul de a încerca să crezi din nou. Și vreau să mă asigur că, pe măsură ce faci primii pași în această călătorie de redobândire a încrederii, ai la dispoziție instrumentele potrivite pentru ca acest proces să nu pară atât de copleșitor, înfricoșător și imposibil.

A avea instrumentele potrivite este crucial. Și de aceea vom dedica restul acestei cărți învățând să folosim instrumente noi